

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 23. De Calchaquorum rebellione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

terris ad eum hostiæ consecrandæ ob defectum frumenti mittebantur; quas, quia pauca erant, in multas particulas dividebat, ut in singulorum dierum Sacrificia sufficerent. Cibos ad eum aliunde missos Gualachi rapiebant: per integrum annum tres tantum casei ad ejus manus pervenere, etiam diripiendi, nisi Barbari caseorum ignari, ceram candidam existimassent. Igitur radicibus & vilissimis cibis optimus Pater vitam sustentabat, narrantque eum viperarum carnes aliquando comedisse. Quoquomodo poterat, ebriosa gentis solemnia coërcebat, aususque non semel est, spreto discrimine, brachiorum nisu lymphaticos, ne se mutuo conficerent, prosternere, & instrumenta ebrietatum frangere. Notabile fuit in his Gualachorum symposiis dictum: nam cum dæmon adesse solitus ab compositatoribus interrogaretur, quid è cælo in hostiam Sacerdotis nostri sacrificantis sub medium missæ adveniret? respondit, Filium Dei: addens eo die, quia Nativitas Virginis celebrabatur, Virginem MARIAM è cælo etiam descendisse, geniali die filium honestaturam. Quod dictum quamvis patris mendacii sit, multum conferre potest ad tanti Sacramenti venerationem.

SUB anni millesimi sexcentissimi trigesimi finem, & principium sequentis, Tucumania Calchaquino bello afflictari cæpit: quæ poterat pace frui, si de sua tutela querula non fuisset. Hispani in conterminis Calchaquinæ vallis urbibus ante aliquot annos ideò se Societati offensos ostenderant, quod hanc vallem duabus sedibus occupasset, distantes se Sociorum reverentiâ detineri, quominus gentem indomitam subjugarent. Societas verò, quamvis Calchaquinorum pervicaciæ contundendæ frustra diu laborasset, autumabat tamen non inutilem Christianæ & publicæ rei operam se ponere, eo solo nomine, quod Calchaquinorum infantes expiaret, & autoritate suâ quasi muro bellicosissimam gentem ab Tucumaniam depopulatione contineret. Sed accedentibus aliis rationibus, vallis, uti supra demonstratum est, nobis deserenda fuit. Quâ desertâ, Saltenses & Riocenses cives, confidentius, quàm cum infidis & exacerbatis hominibus par erat, se gerentes, non secus ac ante in eorum confiniis agros excolebant: & ausus est Urbina, vir potens, in ipso vallis ostio amplam villam in castri speciem construere. Sed amorâ Societate, fractis velut repagulis, veteri odio stimulante, Barbarorum exundans furor foras erupit, vicina primum corripuens, & deinde longinqua pervadens. Conjuratone cum finitimis factâ, Urbina villam vi capiunt, quo cum domesticis & uxore trucidato, ejus filias, selectissimas virgines, postea à Saltensibus vi redemptas, abigunt; villas Hispanorum destruunt. Conjurati Andalgalæ, Famentini, Andacolæ, Capaianes, & aliæ Barbarorum nationes advolant. Indi apud Hispanos educati per fraudem dominos mactant, vi viam ad vallem, libertatis recuperandæ ergò, sibi faciunt. Tucumaniam Prætor Albornosius, Cardinalis Albornosii frater natu major, Barbaros, antequam vites jungerent, incompositos adorsus, vicit quidem, & in vallis faucibus castrum construxit: sed hostes adunati prædarios Hispanos extra vallem progressos cum eorum duce trucidant, potitque castro, Londinum urbem, occisis quamplurimis, destruunt, Riocam obsident, totam Tucumaniam belli metu concutiunt. Inter quæ turbamenta Saltense Collegium, combustis segetibus, & pecoribus abactis, nutavit: Riocense eò redactum est, ut Venerabile Sacramentum ex deserta domo educi debuerit. Nec unius anni vexatio fuit; sed ultra decennium bellum productum est, non ante finem habiturum, quàm Societas valli restituatur. Interim Calchaquinensium rebellio valde incommodavit Apostolicis excursionibus & urbanis utilitatibus. Quamquam in authenticis codicibus reperio, hoc anno per varia loca non sine aliquo fructu excursum fuisse.

IN Paranensi regione ex Acaraënsi oppido ad Caaiguas Christo lucrandos suscepta expeditio est. Caaiguarum gens est longè modica, & incultissima Indorum omnium. Ii inter Paranam & Urvaicam in sylvis sparsim habitant, unde illis nomen adhæsit; nam Caaigua sylvanum sonat. Propriâ linguâ gens utitur, haud satè ad cognoscendum facilis; nam dum voces edunt, sibilare, & inarticulatos stupos in

*Inedia.**MARIA
Virgo V. Sa-
cramentum
cobeat.***CAPUT
XXIII.**
De Calcha-
quinorum
rebellione.

1630.

*Societas. An
Calchaqui-
no) in officio
continuit.**Conjuratio
Barbarorū.**Albornosius
Calchaqui-
nos vincit.**Calchaquini
bellum re-
integrant.***CAPUT
XXIV.**
De Caaiguarum
moribus.